

שחקנים באשי וחורי ב"חור בקיר"
 "לשניהם יש אף, פה, קורקבו וכו"

תיים עבד כמבואי על ספינת. החזיר אותי אל הדת" סיפר אורי כסיר פוק. הייתי מציייר כל מיני סמלים וכדי להבין אותם הייתי צריך להתעמק בדת וכך חזרתי אל הדת".

כבר ארבע שנים הוא נע בין עיר-הוד, שם הוא מציייר מפסל באבן ומנגן, לבין בית הוריו שבירושלים. בזמנו הפנוי הוא אוהב לטייל בחיק הטבע ולנגן, בין השאר, בכלים שאותם הוא בונה מחפצים שונים. דגים אוהב לקרוא סיפרי מדע דמיוני, לצאת עם חברות לקופ מוקדם בבוקר ולטייל אל הים, או לשבת על ספסל בגן בשעות הלילה המאוחרות ולסדר את ה"מחשבות": "מה שאני רוצה לעשות, מה מותר ומה אסור, מי אני".

שקט בתוך המוסיקה. בתכניתם שוקק אל תוך הים מציגים אורי ודניס שירים מפרי עטו של אורי, שירים של רחל, שירים מספר תהילים, שירים של מוטי בהרב וזאב כחל. "המוסיקה מספרת הרבה על אור", אומר אורי בשפתו הציר-רית, "אור זה שימחה, אבל גם בשימחה מתחילים מעצבות. והעצבות — מדלות האדם, דלות הצפרים. כמו שיש ציפור שמספרת על שימחה בצבעים שלה, יש ציפור המספרת על עצבות. ציפור היא נפש האדם, עפה, דולה ראשית קרנה של השמש. הוא מצטט מפרי עטו: "מה צופה אהבתי אל לב ערגת השמים, כמה לזמן תפילות השירים. דואה יגוני אל עמק צלמות ושימחתי למרומים".

התוכנית מחולקת לשני חלקים. החלק האחד פיגורטיבי והשני מופשט ובו שוקק אורי בתוך המוסיקה. כשדניס מנגן את הציפור השחורה של המלחין היפני טקי עולה אורי על הבמה ומשרטט במהירות תרשים של ציפור על נייר. אחר-כך, כשר הוא מתופף, הוא משתלח, תופף את ידידו בצווארו, מניח לו, ורק אל הדלפק הקטן של המשקאות, שעליו ממשך לתופף. "בחלק השני של התוכנית יש יותר אילתור", סיפר אורי, "שברי צלילים, קטעי מונולוגים, תמונות, מתולוגים, בתופים וחליל. קיטעי הברות שדומה שהם בשפה אפריקאית או ערבית. קייאת מואזין, שירת רועים טיבעית פשוטה, זמרה לשמיים".

"כשדניס ניגן בפנינו הראשונה, כבר ידעתי מה הרקע שלו. הוא מביא אתו את המיטען של אמו ואני מביא את המיטען של הורי, לכל אחד מאיתנו יש אבא חזן ובמיקרה קיבלנו חינוך דומה ולכן יש לנו מה להגיד ביחד במוסיקה".

"הוא מאירופה ואני מצפת סוגת התרבות של 200 שנה. לכן המוסיקה שלנו מיוחדת. יש בה סוד והסוד הוא להביא בה שקט".

דניס ואורי אינם מחפשים את הפילוסופיה או את הכסף. כל מטרתם היא להתבטא באמצעות המוסיקה ולתת לקהל להרגיש איך, "המוסיקה נכנסת ויוצאת דרכו".

תיאטרון קירקס די-לאומי

אולם הכניסה לתיאטרון המה וגעש. לשווא ביקש מנהל ההצגה שהנוכחים יביטו את קולם, כי פנים, באולם, מקלדי טים ומצלמים קטע מההצגה לטלוויזיה. אחרי כמה נסיונות נזאשים הציעה הבמה אית, בילחה מס, שהקהל המצפה ייכנס לאולם, ויתזה בצילום הקטע לטלוויזיה. להפתעת כולם השתררה דממה מוחלטת. הקהל, ברובו נוער, הוקס מה שהתרחש

ועוד. לדיברי בילחה לעבד עם שניהם "זה ממש תענוג, בגלל היותם כל כך יצירתיים. כל פעם הם מעלים רעיון חדש, תנועה חדשה ומשמעויות חדשות".

נגן הקנון, אברהים נדף, סיפק אוירה מתאימה ומלאת עליצות. פולדי שצמן היה המעבד ומחבר חלק מהמוסיקה, ומירי הופמן יצרה את התיאוריה והתלבושות — גם שניהם נמנים על הצוות תקבוע של התיאטרון לילדים ולנוער של בילחה מס. אביזר הבמה העיקרי — הקשת הוא למעשה סולם ברזל העשוי בצורת קשת, הגותן המון אפשרויות העמדה. זהו רעיון נה של בילחה, שאימנה את השחקנים במשך שבוע שלם כיצד להתנועע על הקשת. ואכן, ברגע שחורי ובאשי עולים על הקשת, ניצת מתח בקהל, כמו בקטעי טרפו בקירקס.

תגובות הקהל מוכיחות שחור בקיר "עושה לו חם בלב", ועל כך, כל הכבוד ליוצריה ומבצעי.

קי, סוציולוגית במיקצועה שעובדת בעיר ריית חיפה לגיבוש קבוצות יהודיות-ערביות. הרעיון של עדנה היה, שבתום כל ההצגה היא תיצור קבוצות בקהל, השחקנים יכנסו אל בין הקבוצות, יעשו היכרויות, ישותחו, והאנשים יספרו את חוויותיהם.

בקיבוץ מורע, למשל, התנהלה שיחה אחרי ההצגה, שכתוצאה ממנה החליטו הצעירים ליצור הצגת-המשך להצגה. יחד עם תושבי הכפר הערבי הסמוך, וכמו כן לקיים טיול משותף. למעשה, העובדה ש-עדנה נוטלת גם חלק מעשי בהופעה ומשמשת כעין "מוסר השכל", יוצרת חמ"שכיות, כשהיא מקרבת את בני הנוער משני הצדדים זה לזה לאחר ההצגה.

שני השחקנים שההצגה משתבחת בהם הם מכראם חורי ויוסף באשי. חורי זכור מהופעתו המעולה במחזה ג'וקר של יהושע סובל. הוא אחד השחקנים המעולים של תיאטרון חיפה. באשי, מראשוני התיאטרון, הופיע בקריזה, בחזרה בתשובה בג'וקר

יש לו טעם טוב.

SEIKO QUARTZ

עם חוואים.

קטר פרסומאים